

prava na školu. Onima u selu stotina kućnih poslova. Ako su opazili da su se kod vjeronauka zadržali na nogometu, pobijesne. Ovo bi morali imati na umu svi predavači vjeronauka.

Ipak nitko ne može zanijekati da djeca vole nogomet. Ne može se ustvrditi da lopta ne privlači. Jasno je svakome da razborit svećenik može preko lopte steći poznanstva. Ona je u prazničkim danima zlato. Odmor i razonoda za svećenika i za djecu. Za sve ovo potrebno je igralište. Može biti u neposrednoj blizini crkvenog dvorišta. Može biti negdje na livadi. Ondje gdje neće stići prigovor.

U svemu zlatna sredina pa i u ovom slučaju.

Fra Vjeko Vrčić

PRAVI SVEĆENIK

(Za razmišljanje)

Gdje u životu nema pravog svećenika, tamo je nesreća, koja se ne može opisati. Najveći dar, najveća ljubav, koja se može dati, to je pravi svećenik. To je najveće približenje vidljive Kristove prisutnosti, koja se može ostvariti ovdje na zemlji.

U Kristu se nalazi ljudski i Božanski život. I u svećeniku je poželjan i pravi ljudski i pravi Božanski život. Velika je nesreća, vlika je šteta, što je kod mnogih svećenika osječen ili pravi ljudski ili pravi Božanski život!

Ima svećenika, koji izgledaju da nisu nikad živjeli ljudskim životom. Oni ne znaju odvagnuti teškoće jednog čovjeka, oca ili majke obitelji. Oni ne znaju, što je istinito, stvarno i bolno u životu čovjeka ili žene.

Kad kršćani-vjernici susretnu jedanog svećenika, koji ih je razumio, koji je sa svojim ljudskim srcem ušao u njihov život, u njihove teškoće, oni nikad ne će to zaboraviti, oni će se toga uvijek sjećati.

Svećenici su dugo vremena postupali s vjernicima kao s maloljetnicima. Danas neki svećenici prelaze u drugu skrajnost i postaju sudrugovi, pajtaši s vjernicima. A poželjno je da uvijek ostanu oci! Kad otac obitelji vidi, da mu je sin odrastao, drukčije s njim postupi, nego je postupao, kad mu je sin bio kao dijete, ali uvijek s njim postupi kao sa svojim sinom.

Isto tako potrebno je, da svećenik živi i Božanskim životom. Premda svećenik živi među nama, on mora uvijek ostati iznad nas!

Koji su znakovi, koje očekujemo od ove Božanske pristunosti u svećeniku?

1. — MOLITVA! Ima svećenika, koje nikad ne vidimo da se mole. A to je velik manjak, velika šteta!

2. — RADOST! U svim poslovima i u svim nevoljama poput velikog apostola naroda, svetog Pavla!

3. — JAKOST! Svećenik mora biti izdržljiv. Treba biti tankoćutan, meka srca, zanosan, ali neslomljiv!

4. — SLOBODA! Želimo, da svećenik bude slobodan od svake predrasude i nagadanja. Da bude slobodan od svih formula i recepata!

5. — NESEBIČNOST! Svećenik nam treba pomoći, da ispunimo svoje poslanstvo, svoju misiju u svijetu!

6. — DISKRECIJA-OPREZNOST! Svećenik mora biti znati šutjeti, jer gubimo pouzdanje u onoga, koji je previše povjerljiv!

7. — ISTINA! Svećenik mora uvijek govoriti istinu! Isus je put, istina i život! On je rekao: ISTINA će vas osloboditi!

8. — SIROMAŠTVO! To je vrlo važno! Svećenik mora biti slobodan prema novcu! Da ne bude rob novca! Da osjeća posebni političaj, koji će ga instinktivno tjerati prema majmanjima, prema siromasima!

9. — OSJEĆATI S CRKVOM! Da nikad ne govori o Crkvi lakoumno, površno, nepromišljeno. Kao da mu Crkva nije Majka! Sin, koji nelijepo govori o svojoj Majci, već je time osuđen!

Međutim, često jedan treći život znade zavladata i ljudskim i Božanskim životom u svećeniku. Svećenik postane čovjek »klerikalnog miliea«, što se očituje u njegovu životu, njegovu rječniku, nazivanju stvari, njegovu ukusu malih interesa i malih utjecajnih borbi. Sve ovo stvara jednu masku, koja bolno sakriva svećenika i on ostaje u pozadini...

Ne imati u životu jednog pravog svećenika, nevolja je, koja se ne može izraziti. To je jedina bijeda, to je jedino siromaštvo u životu!

(Prema Essor ou déclin du clergé français)

Dr Srećko Bošnjak

TEOLOG DANIÉLOU — O SLOBODI TEOLOŠKOG ISTRAŽIVANJA

Moderna savjest, veli Daniélou (L. Osser. Rom. br. 53. od 5. III 1969), zahtijeva — **slobodu istraživanja**. On to govori kao veliki teolog. — I tvrdi da je **sloboda** teološkog istraživanja svojstvena i za područje teologije, jer je neokrnjiva u svim sferama intelektualnog rada.

Na području znanosti, teologija mora računati na progres profanih znanosti i nema prava da im osporava rezultate — dogmatiskim imperativima, jer su znanosti autonomne na svome sektoru.

Dalje, izjavljuje Daniélou: **Objava**, koja je objekt teološke znanosti, proglašena je jedanput zauvijek, ali shvaćanje objave mora neprestano napredovati. Sve ovo uključuje mnoge opasnosti. Ali, iskustvo dokazuje da su opasnosti manje pogibeljne u teološkom istraživanju — od skleroze, koja bi nastupila, kad bi se to istraživanje zanemarilo.

Ovaj veliki isusovački teolog za sebe tvrdi: »Ja sam uvjereni **pristaša teološkog istraživanja. Radi njega sam i trpio zajedno s drugim osobama. Spreman sam i još trpjeti, ako bude potrebno**«. Ali, razborito ispovijeda pred čitavom kat. javnošću, preko vatikanskog poluslužbenog glasila: »Kad neki teolozi tvrde da danas, u Katoličkoj Crkvi, ne postoji sloboda istraživanja i traže jednu veću liberalizaciju kontrole koju vrši kompetentni crkveni akutoritet, ja na to **ne mogu dati moj pristanak**«.

Daniélou, kao jak teolog i poslušan sin Crkve, kaže: »Ako vjerujem u slobodu teološkog istraživanja, ipak sam uvjerenja da se ono mora vršiti unutar nekih granica. A te su granice one njezina samog objekta«.